

Соломін Є. О.

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

МАСМЕДІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТРК ЗАКАРПАТТЯ ТА ЛУГАНЩИНИ В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНОЇ АГРЕСІЇ ТА ВІЙНИ: ТРАНСКОРДОННІ ВИКЛИКИ ДЛЯ СИСТЕМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

У статті аналізується два періоди масмедійної діяльності регіональних телекомпаній Луганської та Закарпатської областей. Перший період (2014–24.02.2022 рр.) характеризується втратою територій унаслідок гібридної війни, анексією суверенного українського інформаційного поля та масованими інформаційно-пропагандистськими атаками в бік України. Специфічними темами таких атак російської пропаганди, які активно просувалися як на Сході, так і на Заході, були, зокрема, і «захист» мови (як правило, російської), «утиск» прав етностіпльнот (російської, угорської, румунської та ін.), «законодавство про освіту» та інші з арсеналу інформаційно-психологічних спецоперацій. Геополітичні виклики призвели до переформатування системи діяльності ТРК на Луганщині та частково змінили телемедіаландшафт Закарпаття.

Другий етап періодизованої автором статті масмедійної діяльності розпочався 24 лютого 2022 р. – дня російської агресії проти України – і триває донині та призвів до безпрецедентних геополітичних змін у системі світової безпеки, а в медійній сфері відбулось фізичне знищення системи місцевого та регіонального телебачення на Луганщині, як і преси загалом, та подальше захоплення національного інформаційного простору. Нові виклики на крайньому Заході призвели до оперативної перебудови масовокомунікаційної діяльності, розширення новинного виробництва, подачі верифікованої інформації, пошуків механізмів протидії дезінформації та фейкам, кіберзагрозам, виявлення та реагування на інформаційні спецоперації ворога, визначення безпекових складових журналістської діяльності. Автор наголошує на необхідності продовження досліджень, спрямованих на вироблення реальних механізмів швидкої верифікації та подальшої мінімізації внутрішніх і зовнішніх інформаційних загроз в інтересах обороноздатності та національної безпеки України.

Ключові слова: телекомпанії, телебачення, інформаційна війна, національна безпека, етностіпльноти, контент.

Постановка проблеми. З дня відновлення української незалежності (24 серпня 1991 р.) і до російської агресії у 2014 р. на Сході та анексії Автономної Республіки Крим в інформаційному просторі сформувалась усталена модель місцевого, регіонального та національного мовлення. Втрата територій призвела до російської анексії суверенного українського інформаційного простору та сприяла новій хвилі інформаційної війни, яка була розв'язана РФ ще задовго до наземної операції й супроводжувалась постійними атаками на всі регіони України, у тому числі прикордонні – Луганщину та Закарпаття, відповідно на Сході та Заході країни. Специфічними темами таких атак російської пропаганди були, зокрема, і «захист» мов, у першу чергу російської, «утиск» прав етностіпльнот (російської, угорської, румунської та ін.), «законодавство про освіту» та інші

ПІСО. Наявні запобіжники в системі нацбезпеки реагували на виклики, але суттєво не впливали на масовокомунікаційну діяльність. Такі виклики призвели до переформатування системи діяльності ТРК на Луганщині та частково змінили телемедіаландшафт Закарпаття. Нова стадія війни, яка розпочалась 24 лютого 2022 р., знищила систему місцевого та регіонального телебачення на Луганщині, позбавила національні канали можливостей мовлення на окуповані території. Закарпаття при цьому стало одним із важливих гуманітарних, логістичних центрів, активно приймало внутрішньо переміщених осіб. Унаслідок значної кількісно-якісної зміни складу мешканців краю виникли нагальні проблеми, розв'язання яких залежить і від ефективності роботи місцевих медіа. Серед першочергових завдань оптимальної адаптації переміщених осіб є такі, як забезпечення житлом,

роботою, медичними, фінансовими, освітніми послугами тощо. При цьому суттєво впливає на вирішення цих та інших проблем не тільки робота уповноважених державних органів, а й діяльність регіональних медіа. Саме вони забезпечують широку комунікацію мешканців краю, поінформованість громад, реакцію на різноманітні (в тому числі спричинені стресом) ситуації, загалом позначаються на формуванні комунікативного середовища, орієнтують на патріотизм, послідовне дотримання принципів гуманізму та демократії. Вивчення діяльності медіа крізь призму зазначених обставин і функціональних критеріїв є важливим.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Методологічною основою осмислення даної проблематики є наукові роботи, сформовані на основі досліджень учених В. Лизанчука, І. Крупського, О. Білоус та ін. [1], присвячених вивченню зокрема функціональних рис засобів масової комунікації в кризових умовах, які осмислюються крізь призму політико-ідеологічних, соціально-економічних, морально-духовних процесів журналістської творчості. М. Бутиріна, О. Гудошник, О. Кирилова [2] аналізують різні аспекти вияву медіанаративів у практичній діяльності ЗМК. Комунікацію і безпеку як стратегічні ресурси розвитку інформаційного суспільства (зокрема у зв'язку з соціальною роллю інформації, інфраструктурною інформацією, правовим регулюванням відносин в інформаційній сфері тощо), особливості безпечознавства (національної безпеки, державної, міжнародної інформаційної безпеки) державної політики України в інформаційній сфері, доктрини інформаційної безпеки та ін., правове регулювання захисту інформації (державної таємниці, конфіденційної інформації) розглядають науковці П. Біленчук, Л. Борисова, І. Неклонський, В. Собина [3]. Поглиблений розвиток проблематики регіональної комунікації досліджують Ю. Бідзіля, Г. Шаповалова, Я. Шебештян та ін. [4] і представляють еволюцію комунікаційної системи Закарпаття, доводять взаємодію живорозмовної й літературної стихій, зокрема, й на рівні ЗМІ.

Н. Толочко, З. Галаджун та ін. [5] досліджують процес виробництва контенту та аналізують проблематику розвитку суспільного мовлення в поліетнічному прикордонному регіоні України – Закарпатті. Важливими є дослідження Є. Соломіна [6], пов'язані з аналізом контенту, каналів поширення та механізмів протидії інформаційним атакам та особливостям функціонування національного телепростору в прикордонних регіонах Сходу,

етапам анексії частини національного інформаційного простору [7]. Цікавими є дослідження масовокомунікаційної діяльності у різних регіонах України – Луганщині [8, 9], Закарпатті [10], Львівщині, Сумах, АР Крим, Харківщині [11].

Науковцям ще доведеться визначити різні аспекти інформаційної війни, яка передувала наземній операції у 2014 р., та процеси в медіасфері, які відбувалися напередодні та під час нового етапу війни, яка розпочалась 24 лютого 2022 р., загрози національній системі безпеки в особливо чутливих до різних викликів регіонах, які історично мають транскордонний статус, а спроби такого аналізу є корисними для більш широкого дослідження названого процесу.

Постановка завдання. Метою нашої розвідки є вивчення стану масовокомунікаційної діяльності регіональних телекомпаній Луганщини та Закарпаття в умовах транскордонного існування та наявних викликів для системи національної безпеки напередодні та під час російсько-української війни. Різномасштабне дослідження цієї проблематики дасть змогу пропонувати дієві механізми, спрямовані на мінімізацію внутрішніх і зовнішніх інформаційних загроз в інтересах обороноздатності та національної безпеки України в умовах криз, у т.ч. під час російської агресії.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням здобутих наукових результатів. Прикордонні області України на Сході (Луганська) та Заході (Закарпатська), розвиваючись як мультикультурні регіони (на Луганщині до початку бойових дій проживало близько 100 національностей і народностей (українці, росіяни, білоруси, вірмени, татари, євреї, греки, поляки та інші), на Закарпатті – 80 (українці, угорці, румуни, роми, словаки, німці, білоруси, євреї, поляки та інші), сформували масмедійну систему, яка стала невід'ємною частиною загальноукраїнського простору. Дослідження особливостей формування українського національного телевізійного простору в межах названих українських регіонів засвідчило «активне залучення медіа в соціально-політичні трансформації суспільства, підтвердило залежність інформаційного телемовлення від політичних та фінансово-економічних еліт і груп, які впливали на кінцевий медійний продукт» [8, с. 56], а «деякі національні громади (словаки, роми, німці, євреї) не мали радіо- й телепрограм рідною мовою <...> та одержали право на інформацію лише після здобуття Україною незалежності» [10, с. 3]. Названі українські регіони, маючи свою історичну та мовну спе-

цифіку, тривалий час використовувались деструктивними антиукраїнськими силами, загрожуючи національній безпеці. Це вплинуло й на стан медіа, суспільні настрої окремих груп населення, а на Сході це призвело до формування в регіональному інформаційному полі сепаратизму, російської інформаційної та військової антиукраїнської агресії [9, с. 44–48], «уможливило втягнення населення цього регіону у російсько-українську війну (2014 р. – Є.С.) й перетворення частини області на театр бойових дій» [8, с. 4] та призвело до анексії частини національного інформаційного простору країною-агресором [6, с. 68–72].

Телемедіасфера Луганщини та національний інформаційний простір перший етап російської військової агресії у 2014 р. зустріли захопленням луганської філії концерну РРТ й відключенням від передавачів спочатку 3-х загальнонаціональних каналів («Перший національний», «1+1», «5-й канал»), а пізніше ще 20 («2+2», «112 Україна», «Канал 24», «Еспресо», «ICTV», «Індіго ТВ», «Інтер», «News One», «Новий канал», «НТН», «Рада», «СТБ», «ТЕТ», «Тоніс», «ТБІ», «ТРК «Україна»», «УНІАН-ТВ», «UBR», «УТР»). Анексія частини суверенного національного інформаційного поля завершилась повною забороною всіх українських каналів та блокуванням сигналу з підконтрольної Україні території та перекомутацією захоплених українських передавачів на ретрансляцію російського пропагандистського контенту. Луганське регіональне та місцеве телебачення при цьому зникло та у 2015 р. [7, с. 36] почало відроджуватися на підконтрольній Україні території – Северодонецьку, який став тимчасовим обласним центром області.

Систему регіонального мовлення, як частину національного інфопростору, почали відбудовувати наново 3 медіаорганізації: «Луганське обласне державне телебачення» (телеканал «ЛОТ» (реорганізація в «UA: Донбас» та «Суспільне Донбас»), «ПРТА» та «Донбас-Online» й доповнили сигналом усі загальнонаціональні телевізійні канали. При цьому увесь перерахований спектр національної системи телекомунікації був недоступним у цифровому, у т.ч. Т-2, та аналоговому форматах на тимчасово окупованих територіях. Там російськими окупантами була запроваджена пропагандистська модель мовлення та фізично заблокований телесигнал з української РРТ. При цьому трансляція телеканалів з ОРДЛО та Росії в прикордонну область продовжувалася, розбалансовуючи систему національної безпеки України.

Закарпатське регіональне мовлення в цей період долало етап «упровадження цифрового мовлення, становлення і розвитку Суспільного ТБ, посилення взаємодії телебачення з новітніми медіа» [10, с. 1] та опинилось перед викликами, триваючої інформаційної війни. Існуюче медіаполе загостило проблемні зони регіонального та національного інформаційного простору: потужності радіотелевізійних веж та провайдерів програмних послуг виявилися нездатними покрити українським сигналом всю територію Закарпаття, переважно у важкодоступних гірських районах. Переорієнтація на супутникове мовлення та часткова відмова від телевізійних частот, ефірних передавачів у 2005 р. призвели до заповнення інформаційних потреб закарпатців «ЗМІ сусідніх держав, що особливо небезпечно в період військової нестабільності, зовнішніх загроз» [10, с. 16]. Антиукраїнські сили в мультикультурному прикордонному регіоні з різним ступенем активності культивували теми т. з. «русинства», особливого статусу певних народностей, захисту «мовних», «освітніх» прав етнотериторіальних груп, перегляду існуючих кордонів та ін. Такі інформаційні спецоперації через ЗМІ, як частина гібридної війни, яка тривала з 2014–2022 рр., росіяни та їх європейські сателіти активно поширювали через мережу цифрового, аналогового, супутникового мовлення як на Заході, так і на Сході України. Спроби «негайно припинити на своїх територіях передачу будь-яких програм, які за своїм характером спрямовані на підбурювання населення будь-якої території до дій, несумісних із внутрішнім порядком чи безпекою будь-якої території» [12] завершувались нічим, бо не дозволяли чітко й однозначно верифікувати такий продукт та викликали суперечку між розвитком вільних медіа та пропагандистською моделлю мовлення. Проте так тривало до лютого 2021 р., коли РНБО застосувало персональні спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) стосовно осіб та телеканалів, яким заблокували активи, анулювали ліцензії та заборонили користуватися телекомунікаційними мережами («112-Україна», NewsOne, ZIK – «Новий формат», «Аріадна ТВ», «ТВ Вибір», «Партнер ТВ» та «Лідер ТВ», «Телерадіокомпанія «112-ТВ», «Новини 24 години», «Нові комунікації»).

Регіональне телевізійне інформаційне поле на Закарпатті у 2014 р. поповнилось телеканалом «Uzhinform», який територіально охопив Ужгород та Ужгородський район, Рахівський та Хустський райони й свій формат визначав як інформаційно-просвітницький та був пов'язаний

з одним із чинних народних депутатів України від Закарпаття.

Ще одним закарпатським телеканалом цього періоду став «Sirius», який визначив культурно-просвітницький формат мовлення. Його власники були афілійовані з ще одним народним депутатом України від Закарпаття. У сітці мовлення каналу були представлені інформаційні, суспільно-політичні, міжнародні новини (Угорщини, Румунії, Словаччини, Німеччини), програми мовами етноспільнот (угорська, словацька, німецька), передачі культурно-мистецького, розважального ін. спрямувань. Проте і один, і інший проекти були закриті через проблеми з фінансуванням.

Політичним є проєкт під назвою «Телеканал “Перший кабельний”». Відновлений у 2017 р., він пов’язаний із закарпатськими прихильниками забороненої в Україні політичної партії «Опозиційна платформа – За життя!». «Новинні сюжети цього телеканалу видаються небезпечними через пропагування «русинства» (до прикладу, «Час пік» 01.08.19). Про недобросовісність мовника і недотримання ним стандартів журналістики свідчать публікації сенсаційного, кримінального змісту на офіційному сайті, порушення етичних норм. Через провокативну публікацію про акцію за права жінок 8 Березня 2018 р. Комісія з журналістської етики оголосила публічний осуд сайту «Перший кабельний» у зв’язку із порушенням низки статей Кодексу етики українського журналіста (статті 3, 18, 6, 9, 10, 15)» [4, с. 510–511], крім того, фіксувались матеріали з ознаками джінси про «ОПЗЖ» та її осередки, В. Медведчука та В. Рабіновича. Проте на відміну від інших медіаактивів, проти власників політичного проєкту «ОПЗЖ» на Закарпатті – «Телеканалу “Перший кабельний”» – санкцій чи інших персональних спеціальних економічних, чи інших обмежувальних заходів в Україні введено не було, і його діяльність становить загрозу національній безпеці.

«ТРК Даніо» (телеканал «21 Ungvár» («21 Ужгород»)) – обласний мовник, з 2018 р. 50% долі власності якого належить «Товариству угорської культури Закарпаття» (угорська громада Закарпаття на сьогодні представлена «Карпатським об’єктивом» (друковане видання та ресурс), радіо «Pulzus», виданням «Угорської демократичної спілки» (УМДС) «Kárpáti Igaz Szó» (з онлайн-версією)» [4, с. 528–529]). Контент каналу наповнювали програмами телеканалу «Magyar Televízió» (MTVA) (Будапешт, Угорщина) та україномовними програмами «ВВС». Власний медійний продукт (угорською та українською мовами) позна-

чений чіткою редакційною політикою стосовно акцентуації ефективності діяльності Угорщини та проєктів, які реалізуються на Закарпатті. Питання нацбезпеки і тут залишаються актуальними, адже «посилення інформаційного впливу на угорців Закарпаття з боку матірньої держави після придбання значної частки акцій на приватному телеканалі «21 Ужгород» може бути небезпечним для регіону й держави загалом» [10, с. 14].

24 лютого 2022 р. закінчився етап у розвитку телерадіомовлення, пов’язаний з гібридними викликами, й розпочався новий, пов’язаний із початком російсько-української війни та новими викликами для України й світу, системи світової та національної безпеки, комунікативного простору. «ІРТА» та суспільний мовник з тимчасового обласного центру в Северодонецьку у перші дні широкомасштабної війни обладнання евакуувати не змогли (телеканал «Донбас-Online» провів часткову евакуацію техніки), тож матеріально-технічна база вдруге з 2014 р. опинилась захопленою російськими військами.

«Суспільне Донбас» із початку війни супутникове мовлення перевів на київську студію, звідки почалась трансляція марафону «Єдиних новин», його ж дублювали й на сайті компанії. Аналогове мовлення було доступне до початку березня 2022 р., коли російські ракети знищили телевізійну вежу у Лисичанську та систему живлення передавачів. Окупація практично всієї території Луганської області російськими військами унеможливила роботу медійників у будь-якому форматі та призвела до припинення мовлення телеканалів «ІРТА» та «Донбас-Online». Названі телеканали здійснювали спроби відновлення мовлення на платформі YouTube, проте втрата матеріально-технічної бази, відсутність спеціалістів, фінансів та триваюча війна не дозволяють цій роботі надати системного характеру, тож на даному етапі доводиться констатувати припинення їхньої діяльності.

«Суспільне Донбас» продовжує вести мовлення через супутник, сайт та YouTube. У кінці листопада 2022 р. Національна рада з питань телебачення та радіомовлення переформувала супутникову ліцензію телеканалу «Суспільне Донбас», перейменувавши його на «Суспільне Новини». При цьому перший канал «Суспільного» транслює національний марафон, а регіональні філії з березня показують марафон «Суспільне Спротив» та продовжують виробляти новини.

Медіапростір Закарпаття з дня початку війни оперативно перебудував масовокомунікаційну

діяльність під нові виклики, телекомпанії посилювали інформаційну складову своєї діяльності, припинивши чи мінімізувавши виробництво іншого контенту, сконцентрувались на верифікації інформації, пошуках механізмів протидії дезінформації, фейкам, кіберзагрозам, виявленні та реагуванні на інформаційні спецоперації ворога, пропагандистські вкиди та зовнішні наративи, зосередившись на безпековій складовій журналістської діяльності. Медіа регіону вдалося вибудувати оптимальну модель комунікації з внутрішньо переміщеними особами, їх адаптації в прикордонному мультикультурному регіоні, надати власні телемайданчики для діалогу різних соціальних груп. При цьому проблемними точками регіонального мовлення у період триваючої війни, крім іншого, залишались відсутність системи стратегічних комунікацій, відсутність чи небажання влади оперативно реагувати на запити ЗМК, брак знань щодо роботи медіа в кризових ситуаціях, дотримання стандартів професії та журналістської етики та ін.

Висновки. Отже, перший етап масмедійної діяльності регіональні телемовники Луганської та Закарпатської областей (2014 – 24.02.2022 рр. – період гібридної війни) пройшли під впливом інформаційної агресії та геополітичних тисків, втрати частини національного простору (ОРДЛО – внаслідок анексії Росії, гірські райони Закарпаття – через відсутність фінансування системи РРТ), трансформаційних змін та спроб дестабілізації соціально-політичної ситуа-

ції, інформаційного поля та системи національної безпеки. Разом із тим медіаполе регіонів переформатувалось («ЛОТ» («UA-Донбас», «Суспільне Донбас»), «ІРТА»), оновилося («Донбас-Online», «Uzhinform»), але не втратило залежності від засновників чи груп впливу («ІРТА», «Донбас-Online», «Uzhinform», «Sirius», «21 Ungvár» («21 Ужгород») та не реагувало на відверто пропагандистські місцеві телепроекти («Перший кабельний»).

Другий етап масмедійної діяльності розпочався 24 лютого 2022 р. – дня російської агресії проти України – і триває донині та призвів до безпрецедентних геополітичних змін у системі світової безпеки, а в медійній сфері відбулось фізичне знищення системи місцевого та регіонального телебачення на Луганщині («ІРТА», «Донбас-Online»), як і преси загалом, та подальше захоплення національного інформаційного простору. Нові виклики на Заході країни призвели до оперативної перебудови масовокомунікаційної діяльності, розширення новинного виробництва, подачі верифікованої інформації, пошуків механізмів протидії дезінформації та фейкам, кіберзагрозам, виявлення та реагування на інформаційні спецоперації ворога, визначення безпекових складових журналістської діяльності. Водночас варто проводити подальші дослідження, спрямовані на вироблення реальних механізмів швидкої верифікації та подальшої мінімізації внутрішніх і зовнішніх інформаційних загроз в інтересах обороноздатності та національної безпеки України.

Список літератури:

1. Телевізійна та радіокомунікація: історія, теорія, новітні практики: колективна монографія. Львів, ЛНУ імені Івана Франка, 2021. 420 с.
2. Медіанаративи: колективна монографія. Дніпро: ЛІРА, 2022. 116 с.
3. Правові засади інформаційної безпеки України: монографія. Харків, 2018. 289 с.
4. Лінгвальний та екстралінгвальний аспекти комунікації в мультикультурному середовищі Закарпаття: монографія. Ужгород: РІК-У, 2021. 628 с.
5. Bidzilya Y., Tolochko N., Haladzhun Z., Solomin Y., Shapovalova H. The problems in the development of public broadcasting in the polycultural borderland Region of Ukraine. *Amazonia Investiga*. 2022. № 11(53). P. 59–69.
6. Соломін Є.О. Інформаційна безпека України: від анексії до концепції через війну на сході. *Теле- та радіожурналістика*. 2016. Вип. 15. С. 68–72.
7. Соломін Є.О. Україноцентризм і пропаганда: реалії регіонального телемовлення Луганщини. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»: журналістика*. Львів, 2021. Вип. 1. № 2. С. 33–39.
8. Соломін Є.О. Телевізійні новини. Луганський досвід: монографія. Ужгород: ФОП Береза А.Е., 2015. 209 с.
9. Соломін Є.О. Луганське телебачення: медійне підґрунтя російського військового вторгнення в Україну. *Наукові записки Інституту журналістики*. 2016. Липень – вересень. Том 3 (64). С. 44–48.
10. Толочко Н.В. Становлення і розвиток телебачення на Закарпатті в історичному, політичному, культурному контекстах: автореф. дис. ... канд. наук із соц. комунікацій: 27.00.01. Дніпро, 2020. 20 с.
11. Дворянин П.Я. Новини на регіональному телебаченні: українськоцентрична парадигма: автореф. дис. ... канд. наук із соц. комунікацій: 27.00.04. Львів. Львів. нац. ун-т ім. І. Франка, 2016. 20 с.

12. Міжнародна конвенція про використання радіомовлення в інтересах миру. URL: <https://regulation.gov.ua/documents/id211299> (дата звернення: 04.12.2022 р.)

Solomin Ye. O. ACTIVITIES OF TELEVISION AND RADIO COMPANIES IN THE TRANSCARPATHIAN AND LUHANSK REGIONS UNDER THE CONDITIONS OF INFORMATION AGGRESSION AND WAR: TRANSBOUNDARY CHALLENGES FOR THE NATIONAL SECURITY SYSTEM

The article analyzes two periods of mass media activity of regional television companies of the Luhansk and Transcarpathian regions. The first period (2014 – February 24, 2022) is characterized by the loss of territories as a result of the hybrid war, the annexation of the sovereign Ukrainian information field, and massive information and propaganda attacks towards Ukraine. The specific topics of such attacks of Russian propaganda, which were actively promoted both in the East and in the West, were in particular the “protection” of the language (usually Russian), the “oppression” of the rights of ethnic communities (Russian, Hungarian, Romanian, etc.), “legislation on education” and others from the information and psychological special operations arsenal. Geopolitical challenges led to the reformatting of the system of TRC activity in Luhansk region and partially changed the telemedia landscape of Transcarpathia.

The second stage of media work periodized by the author of the article began on February 24, 2022 – the day of Russian aggression against Ukraine – and continues to this day and led to unprecedented geopolitical changes in the world security system, and in the media sphere there was a physical destruction of the local and regional television system in Luhansk region, as well as the press in general and the subsequent capture of the national information space. New challenges in the West of the country have led to the operational restructuring of mass communication activities, the expansion of news production, the submission of verified information, the search for countermeasures against disinformation and fakes, cyber threats, the detection and response to enemy information operations, a secure component of journalistic activity. The author emphasizes the need to continue research aimed at developing real mechanisms for rapid verification and further minimization of internal and external information threats in the interests of Ukraine’s defense capability and national security.

Key words: television companies, television, information war, national security, ethnic communities, content.